

El Vida és ara

Gran quantitat de veus femenines, metafísica i electrònica reviu el festival de Vilanova i la Geltrú en una edició complexa

Maria Arnal i Marcel Bagés al festival Vida | Ray Molinari

Un edifici de mida industrial, replet de petits cubículs de separadors negres, taules blanques i una amalgama de personal cobert per bates quirúrgiques blaves, era la primera parada prèvia a poder gaudir dels primers concerts de la tarda. Després dels incidents del primer dia i les llargues cues, el festival Vida va desplegar un poder organitzatiu de primera perquè l'escena no es tornés a repetir, i tot el necessari testeig d'antífens va ser ràpid, eficient i segur. Arribar amb més antel·lació al festival, els breus temps d'espera i el maleït i molest bastonet burxant dins del nas eren mals menors que tots estàvem disposats a suportar per poder viure una experiència com la que el Vida era a punt de regalar-nos. I és que, després d'un any, poder tornar a gaudir amb certa despreocupació i seguretat d'un festival, com els de sempre, sense distància de seguretat, no només pagava la pena sinó que era allò que la majoria hem estat temps esperant i desitjant.

El sol encara queia de ple al descampat de la Masia d'en Cabanyes quan **Mazoni** repassava els seus temes més gloriosos a la recta final de la seva actuació. El músic vestia de negre i s'acompanyava de l'elèctrica rockera que el particularitza i de la seva banda de luxe habitual. Just després, tal com Jaume Pla va indicar des del micròfon, el públic es va girar noranta graus per fixar la mirada a l'altre escenari gran, on pocs minuts després **Pau Vallvé** obriria el concert amb "Buguenvíl·lies". Juntament amb el seu company de guerra, Darío, van fer ressonar la majoria de cançons de l'últim disc del músic davant d'un públic entregat però dispers; potser per la mateixa sensació de no creure's estar vivint el que estaven vivint? En aquell moment de reflexió que es fa després que **Vallvé** enfili el seu "Amic dels cirerers", va aparèixer l'expres polític Jordi Cuixart acompanyat de Txell Bonet a molt poca distància, i es va poder observar com de mica en

mica, s'hi acostaven persones amb respecte i certa modèstia i l'abraçaven amb sentiment. Cuixart s'havia convertit en una de les figures més enyorades del festival Vida les dues passades edicions, a les quals no havia assistit per ser a la presó.

Una estona després, l'escenari de La Masia s'il·luminaria de metafísica amb l'actuació encisadora de **Ferran Palau**, que hi presentava el seu imminent disc *Parc* (Hidden Track, 2021). Aquest seria l'últim tram de calma que viuria el territori, ja que els següents a enfilarse a l'escenari serien el trio **Stay Homas**, a qui no els va faltar energia ni credulitat per posar potes enlaire el públic més jovial de la nit.

Donasses del Vida

Sí s'hagués de definir el que va passar al pla de la Masia d'en Cabanyes, entre dos quarts de nou i les onze del vespre del divendres, segurament seria magnetisme, sublimitat, exquisidesa.

Maria Arnal i Marcel Bagés van omplir l'escenari de l'Estrella Damm juntament amb les dues artistes de **Tarta Relena**, amb qui fan girar l'espectacle del disc *Clamor* (Fina Estampa, 2021). Les tres veus femenines van irrompre l'atenció de les centenars de persones es deixaven emportar per temes de la força de "Meteorit ferit", "Fiera de mí" o alguna de les més aclamades, com "Tú que vienes a rondarme". Mentre tot això passava, a l'escenari de La Cabana s'hi enfilava la maresmenca **Meritxell Neddermann**, fent gaudir de la seva música els més fans del pop electrònic i experimental amb un repertori cabalístic i prodigiós.

Poc després, pujaria al mateix escenari un altre dels plats forts de la nit, l'argentina resident a Barcelona **Nathy Peluso**. *A priori*, potser el seu nom no acabava d'harmonitzar amb el cartell previst per a la segona nit del festival Vida, però tan sols va caldre una cançó perquè els més desconfiats quedessin abduïts per la seva força celestial. A **Peluso** no li calen ornaments a l'escenari per omplir-lo tot i més enllà, és capaç de transmetre empoderament amb tan sols una mirada i un moviment de malucs. L'artista va tocar la majoria dels seus temes més nous, combinant-ho amb d'altres ja més antics, com la potent "Natikillah".

Nathy Peluso Foto: Ray Molinari

Dissabte a la tarda, la veu de **Núria Graham**, com el cant d'una sirena, se sentia des de l'entrada del festival i atreia cap a l'escenari de la Masia el públic del Vida -potser un dels més adults i *modernets* dels grans festivals de casa nostra-. La vigatana, acompanyada d'una banda de categoria, era una de les primeres a actuar en aquesta darrera jornada del Vida, i va congregat tot un públic balancejant-se sinuosament a ple sol d'estiu -mentre d'altres l'escollaven, amb el mateix delit, és clar, però asseguts buscant la poca ombra que proporcionaven un parell d'estructures i arbres enmig de l'escampada de la Masia d'en Cabanyes- als ritmes d'algunes de les seves cançons més conegudes i celebrades com "Cloud Fifteen", o d'altres de més noves, com el darrer senzill que ha descobert, "At Last / Ready to Fool You", cantat des del piano.

A les 19h, una metres més enllà -i en uns esplanada substancialment més ombrívola- va començar l'espectacular concert de **Clara Peya**. De la mateixa manera que comença el darrer disc, *Perifèria* (Vida Records, 2021), l'actuació va començar amb "Quién se atreve a hablar" per anar encarant quasi totes les cançons de l'àlbum, encabides en un concert de menys d'una hora. "La niña", "Caus", "Ha mort l'amor" o "Sonrí para no llorar", van donar pas a un petit vídeo de Jornaleras de Huelva en Lucha, a qui van destinats els guanys de "Mujer frontera". Per cantar-la, Henrio (Enric Verdaguer, vocalista al treball) es va fer a un costat, i a falta d'**Ana Tijoux** i **Alba Flores** -que en gaudia a baix entre el públic-, va pujar a l'escenari **Queralt Lahoz**, que li va conferir al tema tot un color diferent. I és que la resta de les cançons -exceptuant un remix electrònic de "La Niña", just després de "Ni el mar"-, podrien semblar interpretades quasi amb exactitud com en el disc, si es pren com a referència la veu -càlida i fregant la perfecció tècnica- d'Henrio. Però **Clara Peya** va jugar i brillar amb les tecles del piano, desimbolant, sabent-se mestressa i senyora de l'escenari, en una comunió i passió amb l'instrument, vibrant fins a entrar a tota una altra dimensió de la qual ens va fer còmplices. Perquè un bolo de **Clara Peya** no és un piano acompanyant la veu, però tampoc no és una lletra acompanyant-la; és un tot, d'entesa entre diferents elements, de destresa, passió i reflexió -o almenys això és tot el que pot oferir, perquè un públic privilegiat va afirmar cridant la seva pertinença a la perifèria-.

Clara Peya Foto: Ray Molinari

Tot seguit, a l'escenari de la Masia hi va pujar una desimbolta **Maria José Llargo**, per fer -com ella mateixa va assegurar-, el primer concert en festival de la seva trajectòria. I és que el primer disc de la promesa de Pozoblanco (Córdoba) va sortir just abans de la pandèmia. Sola dalt de l'escenari, acompanyada només per l'experta guitarra de Paco Soto i Miguel Grimaldo a la producció i sintetitzadors, va demostrar a Vilanova i la Geltrú la seva destresa vocal, enlairant alguns dels seus temes més celebrats, com "Niña de las dunas" o "Nana del Mediterráneo", a més d'un "Ay, pena, penita, pena" final i brillant.

Una nit reversible i metafísica

Després d'un **Sen Senra** que va posar a to el públic amb la seva proposta electrònica festiva -i també un punt melancòlica-, va pujar dalt l'escenari de la Masia **El Petit de Cal Eril**. Amb imatges psicodèliques projectades darrere -que a estones bé podrien semblar la pantalla d'aquell mític reproductor Windows Media- i entre crits d'un públic entregadíssim, Joan Pons i la banda van començar a enfilars el concert amb temes com "Ets tu", "Pols", o la nova i flamant "Cauen les estrelles", fins que, a les 22:50h, problemes tècnics van fer parar el concert fins a les 23h, menjant-se uns preuats minuts en una actuació que -com és habitual en els festivals- ja era breu de per si. No obstant això, Joan Pons -ni tampoc el seu públic- no va deixar decaure la nit pels inconvenients, i va rematar el concert amb "Sento", "Som transperents" o "Com quan dormim" i unes abraçades finals entre tot l'equip que agraïen l'esforç però que sobretot eren la culminació d'una complicitat *metafísica* que havien demostrat en una hora tocant plegats, i que eren mostra com, malgrat la importància del públic, **El Petit de Cal Eril** toca per gaudir.

Una de les actuacions més llargues de la nit era, precisament, la que prosseguia. La del grup que va marcar la fita que va fer un festival en el format que el vam viure fos possible: **Love of Lesbian**. La banda barcelonina va assentar ara fa uns mesos la base, en un concert organitzat per Festivals per la cultura segura al palau Sant Jordi, en què per primera vegada des de l'esclat de la pandèmia, les distàncies de seguretat o les normatives que ens lligaven a les cadires sense

ballar, es van superar com a prova pilot que derivaria en la possibilitat d'un festival quasi prepanandemic com el que es va viure aquest cap de setmana al Vida o al Canet Rock. Una escenografia treballada amb cubs luminiscent esperava al fons de l'escenari entre els crits de la multitud que es congregava a baix, amatent per escoltar un dels caps del cartell del festival. La veu greu i sol·lícita de Santi Balmes els va respondre, minuts abans que fossin les 00h, amb "Viaje épico hacia la nada", fent embogir un públic prou fan com per saber-se fil per randa la lletra d'una cançó amb tants pocs mesos de vida. Però, si bé *V.E.H.N.* (Warner Music, 2021) va estar ben present durant l'actuació, la banda també va deixar perletes impertèrrites per als seus seguidors més *oldies*, com "Noches reversibles", "Segundo asalto" o "1999" -a més d'un *mash up* de "La llorona" i "Por qué te vas".

El Petit de Cal Eril Foto: Ray Molinari